

bitor for en længere Tid. Med Hensyn til Spørgsmaalet om autoriserede Tillidsmænd henvises dels til, hvad tidligere er bemærket, dels til Bemærkningerne ved Udkastets § 2.

Ved Udarbejdelsen af nærværende Udkast have vi naturligvis stedse taget Hensyn til vor Konkurslovs Bestemmelser om Akkord, og en Række af disse vil findes overført i Udkastet, om end jævnlige med Ændringer. Ligeledes have vi saa vidt muligt fulgt den danske Konkurslovs System i Ordningen af Bestemmelserne. Paa den anden Side have vi ved Udkastets Udarbejdelse stedse haft den norske Akkordlov for Øje og høstet megen Nytte af dette, efter omhyggelige Overvejelser tilblevne Lovarbejde.

Efter disse almindelige Bemærkninger gaa vi over til Udkastets enkelte Paragraffer.

ad § 1.

Det er allerede oven for bemærket, at der i Kommissionen har været Enighed om, at Adgang til Tvangsakkord efter den Lov, hvortil Kommissionen skal gøre Udkast, burde, ligesom i den norske Lov, være aaben for enhver Skyldner uden Hensyn til, hvilken Næring han driver, eller om han overhovedet driver nogen Næring. Som bekendt har ifølge Konkurslovens § 100 kun den Skyldner, som er Handlende, Fabrikant eller Skibsreder, Adgang til Tvangsakkord under Konkurs. Og hermed maa sammenholdes Konkurslovens § 45, der lyder saaledes:

„Som Handlende anses i denne Lov enhver, der, om end kun i Forbindelse med anden Virksomhed, driver Handelsforretninger, derunder indbefattet Kommissionshandel, Assuranceagentur, Vekseller- og Bankforretninger saa vel som Speditionsforretninger, for saa vidt han ifølge Lovgivningen er, eller hvis han boede i en Købstad, vilde være forpligtet til at føre autoriserede Handelsbøger. Ved Skibsredere forstaas kun de, der drive Rederi som Næringsvej, og ved Fabrikanter de, der drive Fabrikvirksomhed som Næringsvej.“

Denne Begrænsning er søgt begrundet ved en Henviisning til, at Handel (eller dermed i Klasse staaende Næringsveje) efter sin Natur medfører Hasard, og at det derfor paa den ene Side er billigt, at der aabnes Adgang for en Debitor, der maaske ved Forhold, som ere ham utilregnelige, er tvungen til at standse, til at faa Akkord, hvorefter han muligvis kan arbejde sig frem igen, ligesom det paa den anden Side netop er Skyldnerens Stilling som Handlende, der gør, at Akkorden i

Reglen vil være den for Kreditorerne fordelagtigste Ordning, fordi Handelens veks-lende Konjunkturer kunne tænkes at aabne Debitor særlig Adgang til atter at arbejde sig frem. Disse Betragtninger maatte imidlertid føre til i ethvert Fald at tilstede Akkordforhandling i langt videre Omfang, end Konkursloven har gjort. Ti der er mangfoldige Virksomheder, foruden de i Konkurslovens § 100 nævnte, der medføre økonomisk Risiko og ere undergivne veks-lende Konjunkturer. Ogsaa inden for Landbruget f. Eks. har der, som foran omtalt, vist sig Trang for Debitorer og Kreditorer til i fælles Interesse at ordne deres indbyrdes Forhold paa en saadan Maade, at Konkurs kunde undgaas.

Idet Kommissionen altsaa foreslaar, at Adgangen til at søge Akkordforhand-uden for Konkurs ikke indskrænkes til visse Klasser af Debitorer, opstaar det Spørgsmaal, om man for at bringe Harmoni til Veje skulde foreslaa Konkurslovens § 100 forandret saaledes, at ogsaa under Konkurs enhver Debitor uden Hensyn til Næringsvej kunde faa Adgang til Akkordforhandling. Men da saadan Forandring i Konkursloven ikke er nødvendig for, at den her paatænkte Lov om Akkord uden for Konkurs kan have Virkning for alle Slags Debitorer, og da det ligger uden for Kommissionens Opgave at foreslaa Forandring i Konkursloven, indskrænker man sig til at nævne dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Paragraffens øvrige Indhold henvises til de foranførte almindelige Bemærkninger, hvortil føjes følgende angaaende de enkelte Punkter.

Det har i Kommissionen været Genstand for Diskussion, hvor vidt der i Loven burde gives Regler for Opgørelsen af Debitors Status. Dels maa jo hans Status ikke opgøres for gunstigt, saaledes at Kreditorerne vildledes til at acceptere et Akkordtilbud, som det ved en ædruelig Betragtning af Forholdene vilde kunne ses, at Debitor aldeles ikke er i Stand til at opfylde. Dels maatte det ønskes forebygget, at Debitors Status opgøres saa lavt, at Kreditorerne bringes til at acceptere et Akkordtilbud, som i Virkeligheden er utilbørligt lille i Forhold til Boets Midler. For at forebygge dette sidste har man tænkt paa, om det kunde lade sig gøre i selve Loven at foreskrive Benyttelsen af det saakaldte Kolonnesystem i Statusopgørelsen, saaledes at, hvis Debitor f. Eks. er Handlende, hans Beholdning af Varer i een Kolonne skulde opføres med de samme Priser, til hvilke de vare opførte i hans